

[Wilhelm]

problemer med dobbeltbeskatningsaftalerne eller mangelen på aftaler.

Så er der en væsentlig problematik, de mindre felter, og jeg tror, ingen kan siges at have taget mere fat på det problem, end vi har gjort. Vi erkender, at det er et problem, og har også haft det oppe fra den første dag, men den almindelige opgivelse af provenu blot på grund af problemet med de mindre felter er vi ikke varme på. Vi har introduceret den idé, at man skulle afstå fra så hårde royaltybestemmelser – de er med de 8½ pct., vi kender i dag, ikke særlig hårde, men der er jo luftet betydelig hårdere royaltysatser; man nævnte de norske 16 pct.s ordninger – at man skulle lade være med at svinge så meget med det redskab, som er det mest degressive af alle de skattemåder, man angriber dette problem med, og så til gengæld hente mere hjem dér, hvor det virkelig giver overskud, de virkelig lukrative felter; det er jo de eneste, der bliver ramt af selve kulbrinteskatten. I parentes bemærket skal vi måske nævne, at det undervejs er blevet opklaret, at det var rigtigt, når vi sagde ved første behandling – selv om skatteministeren slog sig meget i tøjet – at man kun kommer op på de 83,5 pct. – eller hvad det nu var, der var det teoretiske maksimum – hvis det er et felt, der er så lukrativt, at ens forrentning af investeringerne er mange hundrede procent. Det er det helt marginale punkt, man kan komme op på, og det er det kun muligt at nå op på, hvis det virkelig er et lukrativt felt, hvor omkostningerne har været nul og niks i forhold til det udbytte, selskaberne får lov til at beholde.

Vi synes altså, det er rimeligt, at man i betænkningen skriver, at man vil se på royaltybestemmelserne og muligvis lave selektive royaltysatser af hensyn til de små felter, men så burde man også kunne tage et skridt, der virkelig ramte dem, der var de mest lukrative. SF tager et lille skridt i den retning. Vi ville gerne have haft, at man havde holdt fast ved de 80 pct., man har snakket om undervejs, men vi synes, det måske let ville kunne misforstås, hvis vi kom rendende med et forslag, der sagde 80 pct., efter at SF i betænkningen har bundet sig til 75 pct.

Det kan være, at olieprisudviklingen, beskatningsforslaget og problemer med dobbeltbeskatningsaftalerne for de selskaber, der stadig væk vil spekulere i ikke at oprette

danske datterselskaber, fører til, at interessen for nye koncessioner bliver mindre, end man troede, og jeg vil godt sige med det samme, at det finder vi ikke er nogen som helst ulykke. Vi skal derimod være klar til at tackle problemet, hvis det opstår. Det vil da være udmærket, hvis der ikke står i snesevis af selskaber i kø, for at vi kan gentage nogle af de bommerter, man har gentaget med koncessioner. Det vil da være udmærket, hvis det i virkeligheden betyder, at staten selv må drive virksomheden på de tilbageblevne områder. Til gengæld skal man så være klar til at gøre det, og det, der er brug for hurtigt, er jo ikke at få indvundet disse ting, som vi så tit har sagt, men at få en hurtig efterforskning, så vi ved, hvad vi har, så det kan indgå i en langsigtet energiplanlægning. Til den ende synes jeg nok at energiministeren må se at få skabt sig et rimelig solidt politisk grundlag for, at man kan bruge D.O.N.G. til den slags ting. Så kan man mene, at de krav, der stilles fra f. eks. de radikale med hensyn til D.O.N.G., ikke er særlig rimelige eller saglige, men det er nødvendigt, hvis vi skal kunne stå model til, at interessen fra selskaberne for nye koncessioner måske bliver svindende, at vi har noget andet i baghånden, og det er altså det statslige selskab.

Det er kun en skam, at det ikke er hele arealet, der kan komme over til det. Vi synes stadig væk, at man skulle have benyttet lejligheden forrige år i stedet for at forhandle sig til en ny aftale, som viser sig allerede at give problemer. Man kan ikke enes om, hvad det er for arealer, der skal gives tilbage, vi skal til at have voldgiftssager, osv. Det er kun en skam, at de områder ikke også gik tilbage.

Samlet vil jeg sige, at det, vi her får, er en ringere beskatning end den norske og den engelske, og det er det ikke kun, fordi, som hr. Ivar Hansen siger, det også er mindre felter, og at det er sværere at finde dem, osv. Det gælder også for helt sammenlignelige felter. Alt, hvad vi har set af faktiske opgørelser under den lange udvalgsbehandling, viser, at der er en mindre statslig andel og en større intern forrentning for selskaberne efter skat ved denne ordning for i øvrigt ens felter sammenlignet med norsk og engelsk skatte-lovgivning.

Der er stadig væk huller omkring mulighederne for divisionering, for omgåelse af ring